

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 250. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604528736/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

mer med en Udtalelse i en saadan Situation, at man ikke kan svare derpaa uden at blive uhøflig mod en tredje Person, og det uagtet Udtalelsen er i Grunden ligesaa uforskammet i sig selv, som Svaret derpaa vilde blive?»

Selskabet saae spørgende til Hr. Jakobsen; Ellen med et ganske alvorligt og forbavset Ansigt.

«Jeg kalder ham nærlig!» sagde Hr. Jakobsen harmdirrende, – og deltog ikke yderligere i Samtalen den Aften.

Efter Bordet snakkede Karl med Ellen om aften hjemme i Holting – undtagen Henriette. Det viste sig, at Ellen tilsyneladende paa egen Haand havde gaaet og var bleven kjed af Forholdene derhjemme: alt det Rykint, der stadig var. «Og jeg er ogsaa kjed af den Maade, de taler sammen paa.» – Anna var meget utilfreds med Onkel Jørgens «Fanatisme», og Robert han var helt som Anna. Han kom nok til at staa under Tøflen, mente Ellen. – De skulde jo for Resten giftes nu til Sommer og have Rostruplund der østen for Glenstrup, men det vidste Karl vel nok. – –

En af Grundene, hvorfor Karl havde været noget betænkelig ved Ellens Komme til Gasværksvejen, var den, at det derved skulde blive ham vanskeligere at komme sammen med Rebekka. Det gik imidlertid ganske anderledes.

Ellen spurgte Karl en Søndag Eftermiddag i Februar, om der ikke var en Dan i Kjøbenhavn, hvor man kunde løbe paa Skøjter. Han meddelte hende saa, at hende paa Graven ved Tivoli var der en stor Skøjtebane, hvor alle Mennesker løb i denne Tid. – Saa var det maaske dér, Hr. Jakobsen og Hr. Eshy var gaaet hen, sagde hun. For de var gaaet ud med Skøjter straks efter Frokost.

Karl havde siden Morgenstunden gaaet og vaklet frem og tilbage: om han skulde gaa paa Visit i Kronprinsessegade idag, eller han skulde lade være. Nu kom dette og bragte Afgjørelsen. Han vilde ikke gaa derhen idag. Han vilde løbe paa Skøjter sammen med Ellen og de andre. – Paa Vejen derhen slog en Tanke pludselig ned i ham, og han sagde til Ellen: «det falder mig for Resten ind, at hende – ah – Frøken Rebekka Woltersien kan være derhenne paa Isen. Jeg kan huske, hun før Jul nævnte, at hun havde løbet der sidste Vinter.»

«Ja, hvorfor det?» sagde Ellen. «Det kan da ikke gøre mig noget?»

«Åa, jeg troede maaske, Du var vred paa hende, – ikke kunde lide at træffe hende.»